

Vec C-209/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

31. marec 2023

Vnútroštátny súd:

Landgericht Mainz

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

30. marec 2023

Žalobcovia:

FT

RRC Sports GmbH

Žalovaná:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Predmet konania vo veci samej

Nároky na uloženie povinnosti zdržať sa konania pre rozpor rámcových podmienok prijatých FIFA, v rámci ktorých môžu hráčski agenti hráčom a klubom ponúkať a poskytovať služby hráčskych agentov a byť za tieto služby odmeňovaní, so zákazom kartelov podľa článku 101 ZFEÚ, so zákazom zneužívania dominantného postavenia podľa článku 102 ZFEÚ, so slobodou poskytovať služby zaručenou článkom 56 ZFEÚ a (čiastočne) s GDPR.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Predmet: zlučiteľnosť právnych predpisov FIFA upravujúcich činnosť hráčskych agentov s článkom 101 ZFEÚ, článkom 102 ZFEÚ, článkom 56 ZFEÚ a článkom 6 GDPR.

Právny základ: Článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálna otázka

Majú sa článok 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) (zákaz kartelov), článok 102 ZFEÚ (zákaz zneužívania dominantného postavenia) a článok 56 ZFEÚ (sloboda poskytovať služby), ako aj článok 6 všeobecného nariadenia o ochrane údajov (GDPR) vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave, ktorú prijíma svetová športová asociácia (v prejednávanej veci FIFA), ktorej členmi je 211 národných športových zväzov príslušného športu (v prejednávanej veci futbal) a ktorej predpisy sú teda v každom prípade záväzné pre väčšinu aktérov pôsobiacich v príslušných národných profesionálnych ligách príslušného športu [v prejednávanej veci kluby (čo znamená aj futbalové kluby organizované ako kapitálové spoločnosti), hráči (ktorí sú členmi klubu) a hráčski agenti] a ktorá má nasledujúci obsah:

1. je zakázané dojednávať odmeny pre hráčskych agentov alebo vyplácať hráčskym agentom odmeny, ktoré presahujú hornú hranicu vypočítanú ako percentuálna hodnota z prestupovej sumy alebo ročnej odmeny daného hráča,

ako je stanovené v článku 15 ods. 2 FIFA Football Agent Regulations (FFAR),

2. je zakázané, aby tretie osoby vyplácali odmeny pre zmluvného partnera hráčskeho agenta splatné na základe zmluvy o poskytovaní služieb hráčskeho agenta,

ako je stanovené v článku 14 ods. 2 a 3 FFAR,

3. v prípadoch, keď hráčsky agent pracuje pre prijímajúci klub a hráča, sa klubom zakazuje zaplatiť za služby hráčskeho agenta viac ako 50 % celkovej odmeny splatnej zo strany hráča a klubu,

ako je stanovené v článku 14 ods. 10 FFAR,

4. na udelenie licencie hráčskeho agenta, ktorá je podmienkou umožňujúcou poskytovať služby hráčskeho agenta, sa vyžaduje, aby sa žiadateľ podriadil interným predpisom svetovej športovej asociácie (v prejednávanej veci FFAR, štatút FIFA, disciplinárny poriadok FIFA, etický kódex FIFA, predpis FIFA o štatúte a prestupe hráčov, ako aj štatúty, nariadenia, smernice a rozhodnutia orgánov a komisií) a aby sa podriadil jej rozhodovacej právomoci a rozhodovacej právomoci konfederácií a členských zväzov,

ako je stanovené v článku 4 ods. 2, článku 16 ods. 2 písm. b), v článku 20 FFAR v spojení s článkom 8 ods. 3, článkom 57 ods. 1, článkom 58 ods. 1 a 2 štatútu FIFA, v článku 5 písm. a), článku 49 a článku 53 ods. 3 disciplinárneho poriadku FIFA, v článku 4 ods. 2 a článku 82 ods. 1 etického kódexu,

5. sú stanovené podmienky na udelenie licencie hráčskeho agenta, podľa ktorých je udelenie licencie natrvalo vylúčené v prípade odsúdenia alebo dohody o vine a treste v trestnom konaní alebo pozastavenia činnosti na dobu najmenej dvoch rokov, pozastavenia, odobratia licencie alebo iného vylúčenia zo strany orgánu alebo športovej asociácie bez možnosti neskoršieho udelenia licencie,

ako je stanovené v článku 5 ods. 1 písm. a) bodoch ii. a iii. FFAR,

6. hráčskym agentom sa zakazuje poskytovať služby hráčskeho agenta alebo iné služby v súvislosti s uzatvorením zmluvy o prestupe a/alebo pracovnej zmluvy nasledujúcim subjektom a dostávať od nich za tieto služby odmenu:

- a) odovzdávajúcemu klubu a prijímajúcemu klubu,
- b) odovzdávajúcemu klubu a hráčovi,
- c) všetkým zúčastneným stranám (odovzdávajúci klub, prijímajúci klub a hráč),

ako je stanovené v článku 12 ods. 8 a 9 FFAR, resp.

6a) hráčskym agentom sa zakazuje poskytovať služby hráčskeho agenta alebo iné služby v súvislosti s uzatvorením zmluvy o prestupe a/alebo pracovnej zmluvy spoločne s prepojeným hráčskym agentom nasledujúcim subjektom a dostávať od nich za tieto služby odmenu:

- a) odovzdávajúcemu klubu a prijímajúcemu klubu,
- b) odovzdávajúcemu klubu a hráčovi,

c) všetkým zúčastneným stranám (odovzdávajúci klub, prijímajúci klub a hráč),

ak pojem prepojený hráčsky agent zahŕňa spoluprácu podľa definície pojmu „connected football agent“ stanovenej vo FFAR [s. 6 bod iv) FFAR],

ako je stanovené v článku 12 ods. 10 FFAR v spojení s definíciou pojmu „connected football agent“, [s. 6 bod iv) FFAR],

7. hráčskym agentom sa zakazuje kontaktovať klub, hráča, členský zväz svetovej športovej asociácie alebo právnickú osobu prevádzkujúcu tzv. single-entity-league, ktoré sú oprávnené angažovať hráčskych agentov a ktoré uzavreli exkluzívnu zmluvu s iným hráčskym agentom, alebo s nimi uzatvárať zmluvy o poskytovaní služieb agenta,

ako je stanovené v článku 16 ods. 1 písm. b) a c) FFAR,

8. mená a podrobné informácie o všetkých hráčskych agentoch, mená klientov, ktorých zastupujú, služby hráčskych agentov, ktoré poskytujú jednotlivým objednávateľom, a/alebo podrobnosti o všetkých transakciách, na ktorých sa podieľajú hráčski agenti, vrátane výšky odmeny splatnej hráčskym agentom, sa musia nahrať na platformu svetovej športovej asociácie a ostatným klubom, hráčom alebo hráčskym agentom sa tieto informácie čiastočne prístupnia,

ako je stanovené v článku 19 FFAR,

9. je zakázané dohodnúť sa na odmenách za služby hráčskeho agenta iným spôsobom ako výlučne na základe odmeny hráča alebo prestupovej sumy,

ako je stanovené v článku 15 ods. 1 FFAR,

10. platí domnienka, že ostatné služby, ktoré poskytol hráčsky agent alebo hráčsky agent, ktorý je s ním prepojený, 24 mesiacov pred alebo po poskytnutí služby hráčskeho agenta klientovi, ktorý sa zúčastnil na transakcii, v súvislosti s ktorou boli poskytnuté služby hráčskeho agenta, sú súčasťou služieb hráčskeho agenta, a pokiaľ túto domnienku nemožno vyvrátiť, odmeny za ostatné služby sa považujú za súčasť odmeny za službu hráčskeho agenta,

ako je stanovené v článku 15 ods. 3 a 4 FFAR,

11. výška odmeny hráčskeho agenta, ktorá sa vypočíta ako percentuálna hodnota, sa má stanoviť iba na základe mzdy, ktorá sa skutočne vyplatí hráčovi,

ako je stanovené v článku 14 ods. 7 a 12 FFAR,

12. hráčski agenti sú povinní poskytnúť svetovej športovej asociácii tieto informácie:

- a) v lehote 14 dní od uzavretia: každá dohoda s klientom, ktorá nie je dohodou o zastúpení, okrem iného vrátane iných služieb, a informácie požadované na platforme,
- b) v lehote 14 dní od vyplatenia odmeny: informácie požadované na platforme,
- c) v lehote 14 dní od vyplatenia odmeny v súvislosti s každou dohodou s klientom, ktorá nie je dohodou o zastúpení: informácie požadované na platforme,
- d) v lehote 14 dní od vzniku: každá zmluvná alebo iná dohoda medzi hráčskymi agentmi týkajúca sa spolupráce pri poskytovaní akýchkoľvek služieb alebo týkajúca sa rozdelenia príjmov alebo ziskov z akejkoľvek časti ich služieb hráčskych agentov,
- e) za predpokladu, že vykonávajú svoju činnosť prostredníctvom agentúry, v lehote 14 dní od prvej transakcie za účasti agentúry: počet hráčskych agentov, ktorí vykonávajú činnosť prostredníctvom tej istej agentúry, a mená všetkých zamestnancov,

ako je stanovené v článku 16 ods. 2 písm. j) bodoch ii. až v. a v článku 16 ods. 2 písm. k) bode ii. FFAR,

13. klubom sa zakazuje dohodnúť sa s hráčskymi agentmi na odmenách alebo zložkách odmeny za prestup hráča alebo vyplácať hráčskym agentom odmeny alebo zložky odmeny, ktorých vymeriavací základ závisí (aj) od budúcich kompenzácií za prestup, ktoré klub získa z prestupu hráča do iného klubu,

ako je stanovené v článku 18b ods. 1 prvej alternatíve predpisu FIFA o štatúte a prestupe hráčov (ďalej len „FIFA RSTP“) a v článku 16 ods. 3 písm. e) FFAR.

Uvádzané predpisy práva Únie

Článok 101 ZFEÚ, článok 102 ZFEÚ, článok 56 ZFEÚ a článok 6 GDPR

Uvádzané vnútroštátne predpisy

§ 1, 19 a 33 Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (zákon proti obmedzovaniu hospodárskej súťaže, ďalej len „GWB“).

§ 823 a 1004 Bürgerliches Gesetzbuch (Občiansky zákonník, ďalej len „BGB“).

Uvádzané predpisy FIFA

FIFA Football Agents Regulations (FFAR)

Definície, články 4, 5, 12, 14, 15, 16, 19 a 20

Predpis FIFA o štatúte a prestupe hráčov (ďalej len „FIFA RSTP“)

Článok 18b

Predpis FIFA týkajúci sa práce s agentmi

Článok 7

Štatút FIFA 2021

Články 8, 14, 57 a 58

Disciplinárny poriadok FIFA 2019

Články 5, 49 a 53

Etický kódex FIFA 2020

Články 4 a 82

Opis skutkového stavu a konania

Žalobca je hráčskym agentom a zároveň podpredsedom združenia hráčskych agentov The Football Forum. Žalobkyňa je spoločnosť s ručením obmedzeným (GmbH) so sídlom vo Frankenthale, ktorá tiež pôsobí ako hráčsky agent a je predbežne registrovaná na Deutscher Fußball-Bund (Nemecký futbalový zväz, ďalej len „DFB“), ktorý je nemeckým národným futbalovým zväzom a ktorý je členom žalovanej. Žalobca je konateľom žalobkyne a – v každom prípade podľa jeho vyjadrenia – je registrovaný ako hráčsky agent aj vo Francúzsku a Anglicku.

Žalovaná je neziskovým združením s právnou subjektivitou podľa švajčiarskeho práva so sídlom v Zürichu (Švajčiarsko). Je najvyššou zastrešujúcou asociáciou futbalu s celosvetovou pôsobnosťou a má 211 pridružených národných členských zväzov na celom svete vrátane DFB. Podľa článku 11 ods. 4 štatútu žalovanej (štatút FIFA) sa členské zväzy žalovanej musia vo svojich stanovách zaviazat', že budú dodržiavať predpisy žalovanej a uznávať jej rozhodnutia (pozri aj článok 14 štatútu FIFA).

Žalovaná má rôzne orgány a komisie. Jej rada je strategickým a dozorným orgánom a prijíma všeobecné predpisy v súlade s článkom 34 bodom 11 štatútu FIFA.

Rada žalovanej na svojom zasadnutí 16. decembra 2022 prijala FIFA Football Agent Regulations a zverejnila ich 6. januára 2023.

Ide o novú úpravu rámcových podmienok, v rámci ktorých môžu hráčski agenti vo vzťahu k hráčom a klubom ponúkať a poskytovať služby hráčskych agentov a byť za ne odmeňovaní.

Články 1 až 10 FFAR, ako aj články 22 až 27 FFAR nadobudli účinnosť 9. januára 2023 – pozri článok 28 ods. 1 písm. a) FFAR. Podľa článku 28 ods. 1 písm. b) FFAR nadobudnú ostatné ustanovenia účinnosť 1. októbra 2023.

Podľa právnej úpravy účinnej už pred prijatím FFAR majú kluby zakázané naviazať odmenu hráčskeho agenta na budúce náhrady za prestup (článok 18b ods. 1 FIFA RSTP a článok 7 ods. 4 predpisu FIFA týkajúceho sa práce s agentmi).

V súdnom konaní v prejednávanej veci sa žalobcovia na tunajšom súde domáhajú uloženia povinnosti zdržať sa konania z dôvodu tejto právnej úpravy, ako aj časti predpisov FFAR – v rozsahu, v akom sú uvedené v prejudiciálnej otázke. Domnievajú sa, že napadnuté predpisy porušujú zákaz kartelov podľa článku 101 ZFEÚ, zákaz zneužívania dominantného postavenia podľa článku 102 ZFEÚ, slobodu poskytovať služby zaručenú článkom 56 ZFEÚ a (čiastočne) GDPR. Preto navrhujú, aby sa žalovanej zakázalo uplatňovať tieto predpisy.

Žalovaná sa naopak domnieva, že súbor jej predpisov je zákonný.

I.

Rozhodnutie prejednávaneho sporu závisí od toho, či články 101, 102 a 56 ZFEÚ a článok 6 GDPR bránia sporným predpisom uvedeným v prejudiciálnej otázke.

Podľa vnútroštátneho nemeckého práva by totiž v prípade takéhoto porušenia mali žalobcovia nárok na uloženie povinnosti zdržať sa konania podľa § 33 ods. 1 a 2 Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (GWB) (zákon proti obmedzovaniu hospodárskej súťaže) v spojení s § 1 a 19 GWB a článkami 101 a 102 ZFEÚ, resp. podľa § 1004 ods. 1 druhej vety Bürgerliches Gesetzbuch (BGB) (Občiansky zákonník) analogicky v spojení s § 823 ods. 2 BGB a článkami 56, 101 a 102 ZFEÚ, ako aj článkom 6 GDPR, takže žaloba by bola dôvodná, a teda by sa jej malo vyhovieť. V opačnom prípade by bola žaloba nedôvodná, a preto by ju bolo potrebné zamietnuť.

II.

1. O článkoch 101 a 102 ZFEÚ

a) Senát sa domnieva, že sporné predpisy by mohli patriť do pôsobnosti článkov 101 a 102 ZFEÚ.

Žalovaná síce tvrdí, že primárne hospodárska činnosť hráčskych agentov priamo súvisí so športovou súťažou, a preto nepatrí do pôsobnosti článkov 101

a 102 ZFEÚ. Týka sa najmä zloženia tímov, ich kontinuity a ich športovej sily, ale aj lojality fanúšikov a divákov voči klubom a ich hráčom. Činnosť hráčskych agentov tak ovplyvňuje férovú športovú súťaž, výkonnosť a zdravie športovcov. Žalovaná ako medzinárodná zastrešujúca organizácia je zodpovedná za reguláciu tejto činnosti a môže sa pritom odvolávať najmä aj na článok 165 ZFEÚ, ktorý zdôrazňuje osobitný spoločenský charakter športového odvetvia. V tejto súvislosti má určitú mieru voľnej úvahy. Prítom je potrebné zohľadniť, že na globálnej úrovni neexistuje žiadny iný regulačný orgán a že musí nájsť globálne a medzinárodné riešenia, ktoré musia byť v súlade s príslušnými vnútroštátnymi právnymi rámcami.

Vzhľadom na rozhodnutie Súdu prvého stupňa Európskej únie vo veci Piau (rozsudok z 26. januára 2005, T-193/02) sa však senát domnieva, že treba skôr predpokladať, že činnosť hráčskych agentov predstavuje hospodársku činnosť, ktorej predmetom je poskytovanie služieb a nemá špecifickú povahu športu. Rovnako treba na základe uvedenej judikatúry predpokladať, že žalovaná je združením podnikov v zmysle týchto ustanovení a že sporné predpisy treba považovať za rozhodnutie združenia podnikov v zmysle článku 101 ZFEÚ. V uvedenom rozhodnutí Súd prvého stupňa tiež uznal dominantné postavenie žalovanej v zmysle článku 102 ZFEÚ na trhu služieb hráčskych agentov. Keďže prestupy hráčov sa nezriedka uskutočňujú v cezhraničnom meradle a činnosť hráčskeho agenta – tak ako činnosť žalobcov v prejednávanej veci – sa neobmedzuje len na prestupy v rámci národnej profesionálnej ligy členského štátu, sporné predpisy ovplyvňujú aj obchod medzi členskými štátmi.

b)

Sporné predpisy by tiež v zásade mohli predstavovať obmedzenie hospodárskej súťaže v zmysle článku 101 ZFEÚ, keďže obmedzujú slobodu hospodárskeho vývoja zúčastnených aktérov (hráčskych agentov, hráčov a klubov), pokiaľ ide o jeden z parametrov hospodárskej súťaže (v prejednávanej veci najmä cenu a podmienky prístupu na trh).

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Meca-Medina a Majcen (rozsudok z 18. júla 2006, C-519/04 P, EuZW 2006, 593) však nie každé rozhodnutie združenia podnikov, ktoré obmedzuje slobodu činnosti dotknutých aktérov, nevyhnutne spadá pod zákaz obmedzovania hospodárskej súťaže stanovený v článku 101 ZFEÚ. Naopak je potrebné zobrať do úvahy celkový kontext, v ktorom rozhodnutie združenia predmetných podnikov bolo prijaté alebo vytvára svoje účinky, a konkrétnejšie jeho ciele. V tejto súvislosti je potrebné preskúmať, či obmedzenia hospodárskej slobody zúčastnených aktérov spojené so spornými predpismi slúžia legitímnemu cieľu, či sú nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa a či sú primerané vzhľadom na tento cieľ (tzv. „trojstupňový test“).

Súdny dvor sa však v tejto súvislosti jednoznačne nevyjadril k tomu, či sa kritérium preskúmania tohto trojstupňového testu *a priori* obmedzuje len na predpisy čisto športovej povahy, ktoré sa priamo týkajú samotnej športovej súťaže

(ako napríklad sporné dopingové predpisy vo veci Meca-Medina a Majcen), alebo či sa vzťahuje aj na iné predpisy prijaté športovou asociáciou. Žalovaná navyše tvrdí, že vôbec nie je možné oddeliť predpisy čisto športovej povahy od ostatných predpisov, keďže aj predpisy súvisiace s hospodárskou činnosťou – ako sporné predpisy v prejednávanej veci týkajúce sa činnosti, resp. odmeňovania hráčskych agentov – majú vplyv na športovú súťaž, lebo v každom prípade nepriamo ovplyvňujú zloženie jednotlivých tímov klubov.

Ak by sa trojstupňový test *a priori* obmedzoval na predpisy čisto športovej povahy, bolo by možné, že by sa v prejednávanej veci neuplatnil. V tomto prípade by zrejme bolo potrebné uznať, že ide o porušenie článku 101 ZFEÚ. Senát sa domnieva, že – s výhradou odlišného posúdenia Súdny dvorom – najmä nie je zrejmé, že by v prejednávanej veci mali byť splnené prísne podmienky stanovené v článku 101 ods. 3 ZFEÚ.

V opačnom prípade by bolo naopak potrebné preskúmať, či sporné predpisy spĺňajú požiadavky trojstupňového testu.

Vo veci Meca-Medina a Majcen Súdny dvor nezaujal stanovisko ani k tomu, či sa má trojstupňový test uplatniť aj na zneužívanie dominantného postavenia v zmysle kartelového práva podľa článku 102 ZFEÚ. Komisia EÚ a Bundeskartellamt (Spolkový úrad pre hospodársku súťaž, Nemecko) to predpokladajú. Väčšina nemeckojazyčnej judikatúry a literatúry týkajúcej sa kartelového práva sa podľa všetkého tiež prikláňa k tomuto názoru. Závazné rozhodnutie Súdneho dvora týkajúce sa tejto otázky však stále chýba.

c)

Pokiaľ je pre otázku, či sporné predpisy v prejednávanej veci porušujú kartelové právo, relevantné preskúmanie proporcionality podľa trojstupňového testu, nie je jasné už to, či ciele uvádzané žalovanou, na dosiahnutie ktorých majú sporné predpisy slúžiť, treba v tomto zmysle považovať za legitímne ciele.

Žalovaná sa v tejto súvislosti všeobecne odvoláva na tieto ciele:

- zabezpečenie integrity futbalu, športovej súťaže a prestupového trhu, ktoré je ohrozené problémami a nežiaducim vývojom na prestupovom trhu a trhu hráčskych agentov (najmä odmenami hráčskych agentov, ktoré nie sú naviazané na kvalitu poskytovaných služieb, ich zjavným nepomerom ku kompenzáciám za výchovu hráčov a solidárnym príspevkom, nedostatkom transparentnosti, narúšaním zmluvnej stability, nekalým, nevhodným a neetickým správaním, konfliktami záujmov),
- ochrana zmluvnej stability
- podpora solidarity medzi vrcholovým futbalom a futbalom na nižšej ako vrcholovej úrovni

- zachovanie športovej rovnováhy
- stanovenie a zlepšenie minimálnych profesijných a etických noriem pre činnosť hráčskych agentov
- zabezpečenie kvality služieb poskytovaných hráčskymi agentmi ich objednávateľom
- obmedzenie konfliktov záujmov na ochranu klientov pred neetickým správaním
- zlepšenie finančnej a administratívnej transparentnosti
- ochrana hráčov, ktorí často nemajú skúsenosti alebo informácie o systéme futbalových prestupov,
- odstránenie nekalých, neprimeraných a špekulatívnych praktík
- zachovanie regulárnosti športových súťaží, najmä tým, že sa zabráni tímom meniť svoju súťažnú silu počas súťaže.

To sú len čiastočne ciele, ktoré sa priamo týkajú fungovania športovej súťaže ako takej. V prvom rade preto vzniká otázka, či takéto ciele v rámci trojstupňového testu možno vôbec použiť ako legitímne ciele právnej úpravy športovej asociácie, alebo či presadzovanie týchto cieľov musí byť vyhradené štátnemu zákonodarcovi. Vo veci Meca-Medina a Majcen sa Súdny dvor jasne nevyjadril, či za legitímne ciele v rámci trojstupňového testu možno považovať len ciele, ktoré sa priamo týkajú fungovania športovej súťaže, alebo možno zohľadniť aj iné ciele, ktoré treba považovať za legitímne.

Navyše existujú pochybnosti o tom, či sú jednotlivé sporné predpisy nevyhnutné na dosiahnutie konkrétnych cieľov, ktoré uvádza žalovaná, ako to vyžaduje trojstupňový test. V tejto súvislosti vzniká aj otázka, na ktorú Súdny dvor tiež zatiaľ neodpovedal, v akom rozsahu má žalovaná v tomto smere určitú mieru voľnej úvahy.

1. Percentuálne obmedzenie odmeny hráčskych agentov (stanovenie hornej hranice „service fee“) (bod 1 prejudiciálnej otázky)

V tejto súvislosti žalovaná tvrdí, že súčasná prax odmeňovania výrazne prispieva k mnohým problémom a nežiaducemu vývoju na prestupovom trhu, najmä k ohrozeniu zmluvnej stability, konfliktom záujmov, všeobecnej nedostatočnej transparentnosti práve v súvislosti s odmenami hráčskych agentov, nekalému a nevhodnému správaniu, ako aj k ohrozeniu solidarity vo futbale špekuláciami a výlučnou snahou o zisk.

Jediným aspektom, ktorý žalovaná v tejto súvislosti uviedla a ktorý by sa mohol priamo týkať fungovania športovej súťaže, je zmluvná stabilita. Stabilita zloženia tímu totiž môže mať priamy vplyv na jeho športové výsledky.

Žalovaná v tejto súvislosti tvrdí, že vyššia odmena pre hráčskeho agenta vytvára väčšiu motiváciu pracovať na prestupe (ktorý zo športového hľadiska nemusí mať vôbec zmysel). Obmedzenie odmeny znižuje túto motiváciu, a preto chráni zmluvnú stabilitu. Žalobcovia naopak tvrdia, že obmedzenie odmeny vedie práve k tomu, že hráčsky agent musí sprostredkovať väčší počet prestupov, aby získal určitú výšku odmeny, takže ustanovenie, ktoré prijala žalovaná, má práve kontraproduktívny účinok na zmluvnú stabilitu. Vzniká preto otázka, do akej miery možno toto ustanovenie vôbec považovať za vhodné na dosiahnutie cieľa zmluvnej stability, a ak áno, či je na tento účel nevyhnutné a primerané.

Pokiaľ ide o ostatné ciele, neexistuje priamy vzťah s fungovaním športovej súťaže, takže – ako je uvedené vyššie – je otázne, či vôbec prichádzajú do úvahy ako legitímne ciele v rámci trojstupňového testu. V prípade kladnej odpovede na túto otázku by sa muselo ďalej preskúmať, či je toto ustanovenie nevyhnutné na dosiahnutie príslušného cieľa a či je primerané vzhľadom na tento cieľ.

Pokiaľ ide o cieľ týkajúci sa obmedzenia konfliktov záujmov, žalovaná tvrdí, že bez sporného ustanovenia by existovalo riziko, že hráčsky agent by sa skôr usiloval získať čo najvyššiu odmenu pre seba namiesto čo najvyššej mzdy pre sprostredkovaného hráča. Obmedzenie odmeny na určitý percentuálny podiel z dojednanej mzdy hráča sa v prípade objednania agenta zo strany hráča zdá byť celkom vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa. V uvedenom ustanovení je však stanovené obmedzenie odmeny na určitý percentuálny podiel zo mzdy hráča aj v prípade objednania agenta prijímajúcim klubom, hoci objednávajúci klub by skôr mal mať záujem na tom, aby mzda hráča bola čo najnižšia. Podľa názoru senátu preto už teraz existujú pochybnosti o tom, či je toto ustanovenie vo svojej súčasnej podobe skutočne vhodné na vylúčenie konfliktov záujmov. Nevyhnutnosť a proporcionalitu treba v každom prípade preskúmať nezávisle od toho.

Senát sa domnieva, že nie je zrejmé, do akej miery má obmedzenie odmeny hráčskeho agenta na určitú percentuálnu sadzbu zo mzdy hráča alebo z prestupovej sumy viesť k väčšej transparentnosti. Žalovaná v tejto súvislosti tvrdí, že takéto všeobecné obmedzenie je objednávateľom známe, a preto podporuje transparentnosť. Aj bez všeobecného obmedzenia by však odmena dohodnutá s hráčskym agentom mohla byť príslušným objednávateľom (ktorí sú napokon zmluvnými partnermi hráčskeho agenta, s ktorými bola uzavretá dohoda o odmene) známa, takže senát nerozumie argumentácii žalovanej strany.

Rovnako nie je zrejmé, ako má sporné ustanovenie v prejednávanej veci, ktoré upravuje odmeňovanie, zabrániť nekalému a nevhodnému správaniu hráčskych agentov, na ktoré poukazuje žalovaná (ako príklad sa uvádzajú prípady korupcie

a daňových únikov, ako aj prípady, v ktorých sa využívala neskúsenosť hráčov), resp. takéto správanie obmedziť.

V tejto súvislosti sa žalovaná odvoláva aj na problém „hidden information“ (hráčski agenti podľa nej vo všeobecnosti majú lepšie znalosti o relevantných informáciách týkajúcich sa prestupu, napríklad o všeobecných trhových podmienkach, predstavách o mzde hráča a jeho trhovej hodnote, ako aj o finančných možnostiach prijímajúceho klubu, ktoré by mohli využiť v neprospech hráčov), problém „hold up“ (keďže prestupy sú možné len v určitých časových oknách, hráčski agenti sa podľa nej budú usilovať využiť súvisiaci časový tlak na dohodnutie vyšších odmien pre seba), ako aj problém „gate keeper“ (hráčski agenti, o hráčov ktorých je mimoriadny záujem, využívali svoje silné postavenie do určitej miery nevyhnutných sprostredkovateľov na trhu, aby požadovali nadmernú odmenu). Senát sa domnieva, že zamýšľané obmedzenie odmeny na určitú percentuálnu sadzbu zo mzdy hráča, resp. z prestupovej sumy nanajvýš nepriamo rieši uvedené problémy, takže je otázne, či ho možno považovať za vhodné na zmiernenie uvedených problémov. V každom prípade sa nevyhnutnosť a proporcionalita javia ako otázne.

Aspekt ohrozenia solidarity vo futbale „špekuláciami a výlučnou snahou o zisk“ sa podľa názoru senátu javí v tejto všeobecnosti ako príliš málo konkrétny na to, aby mohol predstavovať legitímny cieľ v rámci trojstupňového testu. Žalovaná v tejto súvislosti na inom mieste tiež uvádza, že odmeny hráčskych agentov sa oddelili od náhrad za výchovu hráčov a solidárnych príspevkov. Ani v tomto prípade nie je senátu jasné už to, ako by zamýšľané obmedzenie odmeny hráčskeho agenta na určitú percentuálnu sadzbu zo mzdy hráča malo riešiť tento problém. Na to by mohlo byť naopak potrebné priame naviazanie odmeny na náhrady za výchovu hráčov a solidárne príspevky (a nie na príslušnú aktuálnu mzdu hráča).

2. Pravidlo „client pays“ (bod 2 prejudiciálnej otázky)

Podľa názoru žalovanej má pravidlo „client pays“ v prvom rade slúžiť na predchádzanie konfliktom záujmov. Je založené na praxi, ktorá v súčasnosti zjavne existuje a podľa ktorej napriek objednaniu hráčskeho agenta – aj – zo strany hráča odmenu hráčskemu agentovi v plnej výške vypláca prijímajúci klub. Okrem toho žalovaná aj v tejto súvislosti poukazuje na vyššie uvedený problém „hidden information“ a uvádza, že objednávateľia sa čoraz viac zaoberajú odmenou hráčskych agentov, ktorí pre nich pracujú, a tiež ju chcú určiť, ak ju nakoniec skutočne musia zaplatiť sami.

Aj v tomto prípade najprv vzniká otázka, či tieto aspekty vôbec môžu predstavovať legitímny cieľ v rámci trojstupňového testu, keďže neexistuje priama súvislosť s fungovaním športovej súťaže.

Na základe argumentácie účastníkov konania nie je možné posúdiť, do akej miery sa v minulosti v tejto súvislosti vyskytli konkrétne identifikovateľné konflikty

záujmov; najmä sa neuvádzajú žiadne zisťovania ani iné prieskumy vykonané v tejto súvislosti. Senát sa domnieva, že v zásade je zrejme celkom možné, že situácia, v ktorej hráčskemu agentovi nevypláca odmenu hráč ako jeho objednávateľ, ale prijímajúci klub, môže viesť ku konfliktom záujmov hráčskeho agenta (na úkor hráča ako objednávateľa), keďže záujmy hráča a prijímajúceho klubu nie sú prirodzene orientované rovnakým smerom. Z pohľadu hráča je však tento prípadne existujúci konflikt záujmov kompenzovaný pomerne výraznou výhodou, že nemusí zaplatiť odmenu hráčskeho agenta, ktorú je vlastne povinný zaplatiť. V ponímaní hráča by táto výhoda v prípade pochybností mohla prevážiť nad nebezpečenstvom eventuálneho konfliktu záujmov na strane hráčskeho agenta. Žalobcovia preto tiež tvrdia, že žalovanej vôbec nejde o predchádzanie konfliktom záujmov na úkor hráčov, ale naopak o odbremenenie klubov od finančnej záťaže.

3. Pravidlo týkajúce sa 50 %-nej platby (bod 3 prejudiciálnej otázky)

Žalovaná tvrdí, že toto ustanovenie v podstate tiež vychádza z myšlienky, z ktorej vychádza aj pravidlo „client pays“ a ktorá spočíva v tom, že so zreteľom na predchádzanie konfliktom záujmov by mal hráčskemu agentovi zaplatiť ten, kto si ho objednal.

Preto možno najprv odkázať na vyššie uvedené úvahy týkajúce sa bodu 2.

Vzniká tu však ďalšia otázka, prečo sa 50 %-ná hranica vzťahuje len na tú časť odmeny, ktorú má zaplatiť prijímajúci klub, a naopak nie aj na tú časť odmeny, ktorú má zaplatiť hráč.

4. Pravidlo podriadenia sa (bod 4 prejudiciálnej otázky)

Žalovaná sa odvoláva na to, že podriadenie sa FFAR, ako aj ďalším predpisom uvedeným v článku 4 ods. 2 FFAR priamo súvisí a je v súlade s cieľmi FFAR a systému futbalových prestupov, ktorými je zabezpečiť integritu futbalu, športovej súťaže a systému prestupov. Prispieva najmä k stanoveniu a zlepšeniu minimálnych profesionálnych a etických noriem, a tým zabezpečuje a zvyšuje kvalitu poskytovania služieb hráčskych agentov na globálnej úrovni. Je predpokladom komplexného vykonávania a presadzovania FFAR, ich monitorovania, ako aj sankcionovania porušení FFAR.

Podriadenie hráčskych agentov rozhodovacej právomoci žalovanej, ako aj rozhodcovskej právomoci CAS je nevyhnutným, v každom prípade primeraným a rozumným dôsledkom (opätovného) zavedenia licenčnej povinnosti pre hráčskych agentov, pokiaľ ide o dodržiavanie FFAR, resp. stíhanie a sankcionovanie porušení FFAR. Žalovaná navyše poukazuje na to, že podľa článku 20 ods. 1 FFAR by sa hráčski agenti a ich objednávateľia mohli na základe súkromnej autonómie dohodnúť na inom mechanizme riešenia konfliktov, a teda aj na právomoci štátnych súdov.

Je zrejmé, že sporné ustanovenia FFAR, o ktoré ide v prejednávanej veci, sa musia aj presadzovať voči hráčskym agentom, pokiaľ sa potvrdí ich zákonnosť. V rámci trojstupňového testu by preto malo byť rozhodujúce, či podriadenie sa predpisom a rozhodovacej právomoci žalovanej treba považovať za nevyhnutné a primerané tomuto účelu.

V prospech toho svedčí skutočnosť, že tieto ustanovenia majú platiť na celom svete a pravidlom týkajúcim sa podriadenia sa zabezpečuje jednotný právny rámec na celom svete a vytvára sa ústredný rozhodovací orgán. Na splnenie požiadaviek trojstupňového testu by však mohlo byť navyše potrebné, aby na účinnú implementáciu FFAR bolo skutočne nevyhnutné podriadenie sa všetkým uvedeným predpisom a aby rozhodovacia právomoc žalovanej a jej konfederácií spĺňala minimálne procesnoprávne požiadavky, ktoré majú byť zaručené z hľadiska európskeho práva.

5. Podmienky na udelenie licencie pre hráčskeho agenta (bod 5 prejudiciálnej otázky)

Podľa argumentácie žalovanej majú tieto ustanovenia prispieť k profesionalizácii a zvýšeniu kvality činnosti hráčskych agentov. Vzhľadom na veľký vplyv hráčskych agentov na prestupovom trhu a na značný vplyv, ktorý to má na ich objednávateľov, najmä z ekonomického, resp. finančného hľadiska, je podľa jej názoru v záujme ochrany objednávateľov (najmä mladých, neskúsených hráčov) potrebné v rozsahu stanovenom v predpisoch vylúčiť z vykonávania činnosti hráčskych agentov tých kandidátov, v prípade ktorých sú splnené kritériá stanovené v týchto predpisoch.

Ako je uvedené vyššie, pokiaľ ide o možný vplyv činnosti hráčskeho agenta na stabilitu a zloženie tímov, existuje súvislosť s fungovaním športovej súťaže. Senát sa preto domnieva, že voči tomu, že žalovaná podmieňuje výkon činnosti hráčskeho agenta určitou kvalifikáciou, resp. splnením určitých podmienok, by sa v zásade nemalo nič namietat'. Je však sporné, do akej miery sa jednotlivé požiadavky sformulované žalovanou v tejto súvislosti konkrétne javia ako nevyhnutné.

6. Zákaz viacnásobného odmeňovania (body 6 a 6a prejudiciálnej otázky)

V tomto prípade žalovaná opäť uvádza aspekt predchádzania konfliktom záujmov. V tejto súvislosti možno odkázať na úvahy týkajúce sa bodu 2.

Okrem toho by v tomto prípade mohlo byť potrebné dodatočne preskúmať, či je pojem prepojený zástupca hráča obmedzený na nevyhnutnú mieru.

7. Ustanovenia týkajúce sa kontaktovania (bod 7 prejudiciálnej otázky)

Žalovaná tieto ustanovenia v podstate odôvodňuje zásadou zmluvnej stability.

V tejto súvislosti by mohla vzniknúť najmä otázka, či je na tento účel potrebné „dodatočné“ zabezpečenie prostredníctvom FFAR, alebo či sa možnosti zmluvných sankcií, ktoré sú k dispozícii v prípade porušenia už uzavretej zmluvy o výhradnom zastúpení s iným hráčskym agentom, nemajú považovať za dostatočné.

8. Pravidlo transparentnosti (bod 8 prejudiciálnej otázky)

Žalovaná sa domnieva, že toto ustanovenie má na zreteli v súčasnosti nedostatočnú transparentnosť a zrozumiteľnosť, pokiaľ ide o služby hráčskych agentov.

Informácie sa zverejňujú len v odstupňovanej forme podľa legitímnych účelov spracovania na troch rôznych kanáloch, ktoré sú prístupné rôznym skupinám príjemcov, a podľa názoru žalobcov práve nie sú sprístupnené svetovej verejnosti. Pokiaľ ide o odmeny jednotlivých hráčskych agentov, sprístupňujú sa len súhrnné údaje. Ochrana údajov sa berie vážne a na implementácii FFAR sa podieľa oddelenie žalovanej pre ochranu údajov. Poskytovanie informácií prostredníctvom príslušných kanálov sa má riadiť „precízne vyrovnaným vyvažovaním záujmov príslušných dotknutých osôb s príslušnými záujmami žalovanej“. Na webovom sídle FIFA sa má zverejňovať len tzv. Football Agent Directory, všetky ostatné informácie majú byť dostupné len na platforme, resp. na FIFA Legal Hub, ktoré sú prístupné len úzko obmedzenej skupine príjemcov.

Aj v tomto prípade najprv opäť vzniká otázka, do akej miery môže byť zvýšená transparentnosť vôbec použitá ako legitímny cieľ, ak neexistuje priama súvislosť s fungovaním športovej súťaže.

Nezávisle od toho by však zvýšenie transparentnosti tiež nemuselo byť samoučelné, ale mohlo by prichádzať do úvahy ako odôvodnenie opatrenia obmedzujúceho hospodársku súťaž len vtedy, ak je potrebné na dosiahnutie, resp. zabezpečenie iného legitímneho cieľa. Preto by mohlo byť relevantné, či účely spracovania uvedené žalovanou v každom jednotlivom prípade v tejto súvislosti predstavujú legitímny cieľ v zmysle trojstupňového testu a či je sprístupnenie jednotlivých informácií príslušnej skupine adresátov nevyhnutné a primerané na dosiahnutie tohto cieľa.

Senát sa domnieva, že problematiku je pritom zrejme najmä to, že v predmetnom ustanovení článku 19 FFAR je podľa jeho znenia stanovené len poskytnutie v ňom uvedených informácií zo strany žalovanej, pričom odstupňovanie podľa skupín príjemcov, resp. účelov spracovania alebo vyváženie na základe zohľadnenia záujmov dotknutých osôb, ako ho uvádza žalovaná, práve nemá oporu v znení uvedeného ustanovenia. Pri objektívnom výklade by podľa tohto ustanovenia v krajnom prípade mohlo byť prípustné dokonca neobmedzené poskytovanie informácií uvedených v tomto ustanovení.

9. Výpočet hornej hranice „service fee“ (bod 9 prejudiciálnej otázky)

Žalovaná tvrdí, že toto ustanovenie je len doplnkovým predpisom k ustanoveniu upravujúcemu obmedzenie odmeny hráčskych agentov (stanovenie hornej hranice „service fee“, pozri bod 1 prejudiciálnej otázky) a že týmto ustanovením sa neurčuje práve konkrétna forma odmeny. To sa však zdá byť otázne tak na základe znenia uvedeného ustanovenia, ako aj na základe jeho systematického postavenia v článku 15 ods. 1 FFAR. Senát sa domnieva, že uvedené ustanovenie v jeho súčasnej podobe je potrebné vykladať objektívne v zmysle, ktorý uvádzajú žalobcovia a ktorý je sformulovaný v bode 9 prejudiciálnej otázky.

Žalovaná neuvádza žiadne ciele, ktoré by mohli odôvodniť ustanovenie s takýmto obsahom. Z tohto dôvodu by toto ustanovenie v jeho súčasnej podobe – s výhradou iného posúdenia Súdny dvorom – mohlo porušovať článok 101 ods. 1 ZFEÚ.

10. Ustanovenia týkajúce sa domnienky stanovené v článku 15 ods. 3 a 4 FFAR (bod 10 prejudiciálnej otázky)

Podľa argumentácie žalovanej je účelom týchto ustanovení zabrániť obchádzaniu stanovenia hornej hranice „service fee“. Predovšetkým sa má zabrániť tomu, aby hráčsky agent deklaroval odmenu (ktorej výška je obmedzená stanovením hornej hranice „service fee“) za službu hráčskeho agenta ako odmenu za inú službu (ktorej výška nie je obmedzená), a tak obišiel stanovenie hornej hranice „service fee“. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť, že hráčski agenti by mohli automaticky dosiahnuť (neobmedzené) príjmy inými službami, pokiaľ by tieto služby boli aj skutočne poskytnuté.

Prvým predpokladom zákonnosti týchto ustanovení by mohla byť zákonnosť stanovenia hornej hranice „service fee“. Aj keby to však bolo tak, zdá sa byť otázne, či sú ustanovenia týkajúce sa domnienky (t. j. s nimi súvisiace prenesenie bremena opisu skutkového stavu a dôkazného bremena), ktoré sú v tomto prípade stanovené, nevyhnutné a primerané na jeho účinné presadzovanie.

11. Iba skutočne vyplatená mzda ako vymeriavací základ pre odmenu hráčskeho agenta, článok 14 ods. 7 a 12 FFAR (bod 11 prejudiciálnej otázky).

Tieto ustanovenia sú len doplnkovými ustanoveniami k stanoveniu hornej hranice „service fee“ podľa bodu 1 prejudiciálnej otázky.

S výhradou odlišného posúdenia Súdny dvorom by v prípade zákonnosti stanovenia hornej hranice „service fee“ nemuseli existovať obavy v súvislosti s tým, že sa pri jej výpočte bude vychádzať len zo mzdy, ktorá bola skutočne vyplatená hráčovi.

12. Povinnosti poskytnúť informácie (bod 12 prejudiciálnej otázky)

Podľa žalovanej tieto ustanovenia slúžia na kontrolu dodržiavania predpisov vzťahujúcich sa na hráčskych agentov, najmä FFAR. Predpokladom zákonnosti

týchto ustanovení by teda bola v prvom rade zákonnosť FFAR (najmä tiež predpisov o odmeňovaní, ktoré sú v prejednávanej veci sporné). Okrem toho by mohlo byť relevantné to, či poskytnutie informácií uvedených v článku 16 ods. 2 písm. j) bodoch ii. až v. a v článku 16 ods. 2 písm. k) bode ii. FFAR je skutočne potrebné na dodržanie týchto predpisov. V súčasnosti sa to javí ako mysliteľné nanajvýš v prípade širokej miery voľnej úvahy priznanej žalovanej, keďže žalovaná neuvádza nič konkrétne o tom, dodržanie ktorého konkrétneho ustanovenia FFAR má byť v jednotlivých prípadoch zabezpečené poskytnutím rôznych informácií, a v ustanoveniach je stanovené aj poskytnutie „informácií požadovaných na platforme“ bez ich bližšieho označenia. „Platforma“ je vo FFAR definovaná ako „digitálna platforma prevádzkovaná FIFA, prostredníctvom ktorej sa musí uskutočniť postup udeľovania licencií, postup riešenia sporov, sústavný profesionálny rozvoj (continuing professional development, CPD) a podávanie správ“. Aké informácie sa na „platforme“ požadujú, zostáva podľa predpisov úplne otvorené. Pokiaľ žalovaná aj v tejto súvislosti odkazuje na poskytnutie informácií v odstupňovanej forme, ako aj na obmedzený okruh príjemcov informácií, možno odkázať na úvahy uvedené v bode 8.

13. Predpisy týkajúce sa zohľadňovania výnosov z ďalšieho predaja (bod 13 prejudiciálnej otázky)

Podľa argumentácie žalovanej majú tieto ustanovenia slúžiť na ochranu zmluvnej stability, ako aj autonómie klubov, pokiaľ ide o ich prestupovú politiku.

V konečnom dôsledku v tejto súvislosti vznikajú podobné otázky ako v súvislosti so stanovením hornej hranice „service fee“. Aj v tomto prípade by mohlo byť relevantné, či účasť hráčskeho agenta na výnosoch z ďalšieho predaja predstavuje stimul na podporu zbytočných ďalších prestupov a či je v takom prípade zákaz nevyhnutný a primeraný na zabezpečenie stupňa zmluvnej stability potrebného pre férovú športovú súťaž.

2. O článku 56 ZFEÚ

Keďže činnosť hráčskeho agenta – ako je uvedené vyššie – predstavuje hospodársku činnosť a presahuje hranice členského štátu, patrí aj do pôsobnosti slobody poskytovať služby podľa článku 56 ZFEÚ. To platí predovšetkým nielen pre opatrenia orgánov verejnej moci, ale aj pre predpisy iného druhu, ktoré slúžia na kolektívnu právnu úpravu poskytovania služieb, ako sú napr. stanovy športových zväzov (pozri aj v tejto súvislosti citované rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Meca-Medina a Majcen). Keďže sporné predpisy nepochybne obmedzujú, resp. upravujú poskytovanie služieb hráčskych agentov, aj pri otázke, či ide o porušenie slobody poskytovať služby podľa článku 56 ZFEÚ, je relevantné, či sú tieto obmedzenia prípadne odôvodnené. Bolo by to tak v prípade, ak by slúžili na ochranu, resp. presadzovanie naliehavého všeobecného záujmu a boli by na tento účel vhodné, potrebné a primerané. Vzniká teda porovnateľný problém ako v súvislosti s vyššie uvedeným trojstupňovým testom podľa rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Meca-Medina a Majcen, pričom sa však nezdá isté, či sa má

naliehavý všeobecný záujem na účely odôvodnenia obmedzenia slobody poskytovať služby podľa článku 56 ZFEÚ nevyhnutne považovať za rovnocenný s oprávneným záujmom v zmysle trojstupňového testu.

3. O článku 6 GDPR

Uchovávanie a spracúvanie osobných údajov upravené v článku 16 ods. 2 písm. j) bodoch ii. až v., v článku 16 ods. 2 písm. k) bode ii. a v článku 19 FFAR by bolo odôvodnené podľa článku 6 ods. 1 GDPR tiež len vtedy, ak by bolo možné predpokladať oprávnený záujem žalovanej. Aj v tomto prípade je preto rozhodujúce, či uchovávanie, resp. spracúvanie údajov slúži legitímnemu cieľu, či je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa a či je primerané vzhľadom na tento cieľ, pričom aj v tejto súvislosti vzniká otázka, či sa oprávnený záujem v zmysle článku 6 ods. 1 GDPR má nevyhnutne považovať za rovnocenný s oprávneným záujmom v zmysle trojstupňového testu. Možné porušenia GDPR sa však týkajú len bodov 8 a 12 prejudiciálnej otázky.

III.

Senát *ex officio* [predkladá] prejudiciálne otázky uvedené vo výroku tohto uznesenia Súdneho dvoru na základe článku 267 prvého odseku písm. a) a článku 267 druhého odseku ZFEÚ a prerušuje konanie až do skončenia prejudiciálneho konania.

Je to opodstatnené, keďže len Súdny dvor môže záväzne rozhodnúť o existencii porušenia článkov 101, 102 a 56 ZFEÚ, ako aj článku 6 GDPR.

Keďže sporné ustanovenia FFAR sa majú uplatňovať na celom svete, vyriešenie sporu možno tiež oveľa lepšie dosiahnuť rozhodnutím nadnárodného súdu, akým je Súdny dvor, než rozhodnutím vnútroštátneho súdu prvého stupňa.

Na rozdiel od názoru žalobcov sa prejudiciálne otázky do veľkej miery týkajú aj výkladu európskeho práva, a nie jeho uplatnenia v jednotlivom prípade. V tejto súvislosti najmä nie je relevantné, či ide o súlad konkrétnej štátnej zákonnej normy alebo štatútu športovej asociácie s európskym právom.

Tiež nie je zrejmé, že by súdy členských štátov mali mať v tejto súvislosti určitú mieru voľnej úvahy, ktorú Súdny dvor nemôže preskúmať. Naopak, ak je preukázaný potrebný skutkový základ – ako je to v prejednávanej veci –, Súdny dvor môže v plnom rozsahu sám preskúmať a posúdiť aj otázku proporcionality, resp. otázku, v akom rozsahu žalovaná koná v rámci určitej miery voľnej úvahy, ktorú prípadne má.